

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19C/138/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114219291
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2015:8114219291.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudkyňou JUDr. Danielou Baranovou v právnej veci žalobkyne: W. Q., F.. XX.X.XXXX, Q. T. D.P. X, XXX XX A. zastúpenej JUDr. Adriánou Kmecovou, so sídlom Moldavská cesta 6, 040 11 Košice proti žalovanému: L. Q., F.. X.X.XXXX, Q. T. D. X, XXX XX A., o určenie príspevku pre rozvedenú manželku, takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .

Náhradu trov konania účastníkom n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 9.7.2014 domáhala voči žalovanému určenia príspevku na výživu rozvedenej manželky sumou 100 eur mesačne vždy do 15.dňa toho ktorého kalendárneho mesiaca počnúc odo dňa podania návrhu, pričom svoj návrh odôvodnila tým, že „manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 2.4.2014 sp. zn. 8C/241/2013 na základe skutočnosti, že ich vzájomné vzťahy boli tak vážne a trvalo narušené, že manželstvo už neplnilo svoj spoločenský účel a od manželov nebolo možné očakávať obnovenie manželského spolužitia. Žalobkyňa ako vedúca školskej jedálne zarába mesačne 420 - 440 eur čistého, pričom žalovaný ako štátny zamestnanec zarába okolo 900 - 1.000 eur. Žalobkyňa žije v podnájme, za ktorý mesačne uhrádza nájomné 92,44 eura a okrem toho bola nútená zaplatiť si aj zábezpeku vo výške 464,61 eura a zakúpiť aj na splátky základné vybavenie, za ktoré mesačne uhrádza 58,12 eura. Jej mesačné náklady predstavujú celkom 443,38 eura, a keďže táto výška prekračuje výšku jej pravidelného príjmu, do ktorého ešte nie sú zarátané ani jej mesačné výdavky na stravu žalobkyne a lieky“, žiada o určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky.

Žalovaný s návrhom od počiatku nesúhlasil, poukázal na to, že jej ponúkol, aby si zo spoločnej domácnosti zobrala všetko, čo potrebuje, a preto nebolo potrebné, aby vynaložila náklady na zariadenie novej domácnosti. V čase odchodu zo spoločnej domácnosti mala na svojom bankovom účte okolo 2.000 eur, ktorá suma bola nasporená počas trvania manželstva a tieto si ponechala. Okrem toho žalovaný spláca 3 úvery, ktoré nadobudli za trvania manželstva, pričom len 4 úver vo výške 55,80 eura spláca žalobkyňa. Namietal, že žalobkyňa je schopná sa zo svojho príjmu sama živiť a jeho zárobkové a majetkové pomery mu uhrádzanie akéhokoľvek príspevku nedovoľujú a že žalobkyňa sa pred podaním návrhu ani nepokúsila o dohodu o tomto príspevku.

Súd v rámci dokazovania zistil, že účastníci uzavreli manželstvo dňa 18.9.2004 v Košiciach a ich manželstvo bolo na návrh v tomto konaní žalovaného rozvedené rozsudkom Okresného súdu Prešov

zo dňa 2.4.2014 č.k. 8C/241/2013-15, pričom v konaní bolo zistené, že spoločnú domácnosť opustila v septembri 2013 žalobkyňa a následné pokusy o obnovenie manželského spolužitia boli neúspešné.

Rozsudok o rozvođe manželstva účastníkov nadobudol právoplatnosť dňa 25.4.2014, pričom pred podaním tohto návrhu nebol podaný zo strany v tomto konaní žalobkyne návrh na určenie manželského výživného.

Z výsluchu žalobkyne súd zistil, že tento návrh podala preto, lebo jej príjmy nie sú postačujúce na uhrádzanie výdavkov, pričom sa pokúšala po rozvođe manželstva o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, avšak žalovaný s tým nesúhlasil. Toho času býva sama v jednoizbovom byte a má výdavky, ktoré aj vyčíslila v návrhu. Od rozvođu manželstva predložila žalovanému asi 3 - 4 krát návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, avšak k dohode nedospeli. Približne od podania návrhu žalovaný jej zasiela sumu 50 eur, avšak v tejto platbe nešpecifikuje, o akú platbu sa jedná.

Žalovaný uviedol, že 50 eur jej posiela z dôvodu, že spláca úver, ktorý nadobudli za trvania manželstva. Nemá žiadne vyživovacie povinnosti a je ochotný z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva zaplatiť žalobkyňi sumu, na ktorej by sa dohodli.

Podľa potvrdenia zamestnávateľa žalobkyne Mesta Košice, základná mzda žalobkyne za rok 2013 predstavovala 374 eur a priemerný čistý mesačný príjem žalobkyne za rok 2013 predstavoval 430 eur a za prvých päť mesiacov roka 2014 základná mzda predstavovala 426 eura a priemerný čistý mesačný príjem 436 eura, čo znamená, že od obdobia, kedy došlo k jej odchodu zo spoločnej domácnosti sa zvýšila ako jej základná mzda aj priemerný čistý mesačný príjem, ktorý v roku 2013 výrazne ovplyvnili odmeny na konci roka vo výške 220 eur.

Podľa evidenčného listu k Zmluve o podnájme bytu č.5/2014/12BJ vydaného Obcou Olšovany 27.1.2014 žalobkyňa uhrádza mesačné nájomné za jednoizbový byt s kuchyňou vo výške 92,44 eura, pričom v tento deň aj uhradila zábezpeku vo výške 464,61 eura a od 11.2.2014 uzavrela aj poisťnú zmluvu na zariadenie domácnosti v byte na sumu 18 eura ročne a v súvislosti s bývaním platí 40 eura mesačne za elektrinu a 17,92 eura mesačne za pripojenie na internet. Obec Olšovany jej rozhodnutím č. 12/14 zo dňa 17.2.2014 vyrúbila miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady na rok 2014 vo výške 36,67 eura a za vývoz fekálií platí štvrťročne 22,18 eura.

Dňa 28.1.2014 si žalobkyňa zakúpila rozkladacu pohovku Kaliope v cene 371 eura a následne v mesiaci február si zakúpila do domácnosti predmety v cene 22,95 eura, 35,90 a 41,98 eura.

Podľa Zmluvy o pôžičke zo dňa 9.2.2014 uzavretej so spoločnosťou Consumer Finance Holding. a.s. spláca za tzv.bielu techniku bližšie v zmluve nepopísanú mesačne splátky vo výške 58,12 eura a posledná splátka je splatná 20.2.2015.

Podľa prehľadu úverov Tatra Banky, a.s. spláca bezúčelový úver vo výške 55,80 eura mesačne.

Žalobkyňa ďalej podľa potvrdení uhrádza za mobilný telefón mesačne 25 eura, cestovné náklady vo výške 100 eura mesačne za naftu, 89,28 eura zákonnú poisťku za auto.

Podľa potvrdení predložených žalovaným, tento spláca hypotekárne úvery uzavreté za trvania manželstva s Tatra Bankou, a.s. a to na sumu 23 235,74 eura mesačne v sume 120,71 eura, na sumu 11 865,20 eura mesačne v sume 62,28 eura., ako aj bezúčelový úver na sumu 4 000 eura mesačne v sume 95,38 eura.

Podľa potvrdenia Slovenskej informačnej služby Bratislava priemerný čistý mesačný príjem žalovaného za obdobie od 8/2013 - 7/2014 predstavoval 978,30 eura.

Podľa tvrdenia žalovaného, ktoré žalobkyňa nespochybnila, uhrádza za rodinný dom poisťku 83,16 eura ročne, daň z nehnuteľnosti 68,85 eura ročne, životnú poisťku 40,59 eura ročne, inkaso 185,34 eura mesačne, za vodu 12 eura mesačne, telefón a internet 40 eura mesačne, náklady na stravu pre

spoločných psov 50 eura mesačne, povinné zmluvné poistenie auta 97,75 eura ročne a cestovné do práce 100 eura mesačne.

Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Predmetom konania je nárok žalobkyne na určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, ktorý právny nárok sa riadi ustanoveniami § 72 Zákona o rodine. Podľa tohto ustanovenia rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, môže žiadať od bývalého manžela, aby mu prispel na primeranú výživu podľa svojich schopností, možnosti a majetkových pomerov. Ak sa bývalí manželia nedohodnú, určí rozsah príspevku na výživu na návrh niektorého z nich súd. Prihliadne pritom aj na príčiny, ktoré viedli k rozvratu vzťahov medzi manželmi.

Podľa § 75 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti a možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

Podľa ustálenej praxe súdov, schopnosť rozvedeného manžela sám sa živiť neurčuje iba jeho zárobkové možnosti a schopnosti, ale aj jeho majetkové pomery. Pochopiteľne súd v rámci úvahy, či a v akej miere je nevyhnutná výživa rozvedeného manžela zabezpečená z vlastného majetku, prihliadne aj na celkové pomery rozvedeného manžela, na druh majetku a na účel, na ktorý je určený a podobne (rozhodnutie Krajského súdu v Ústí nad Labem z 13. decembra 1967, sp. zn. 5Co 425/67, R53/1698).

Neschopnosť rozvedeného manžela sám sa živiť má spočívať v objektívnych okolnostiach. Za primeranú výživu sa nepovažujú len nevyhnutné náklady na stravovanie, ale aj na uspokojovanie ďalších nevyhnutných potrieb rozvedeného manžela vyplývajúcich z jeho veku, zdravotného stavu a spôsobu života. Základným kritériom pri rozhodovaní súdu o príspevku na výživu rozvedeného manžela, je otázka, či je manžel odkázaný na takýto príspevok, totiž či je schopný zabezpečiť si svoju nevyhnutnú výživu z vlastných majetkových alebo zárobkových zdrojov.

V danom prípade súd zistil, že žalobkyňa napriek tomu, že zo spoločnej domácnosti odišla v septembri 2013 a založila si novú domácnosť, v ktorej býva doteraz, nepodala pred rozvodom manželstva návrh na určenie manželského výživného, pričom návrh na rozvod manželstva podal v tomto konaní žalovaný a manželstvo bolo právoplatne rozvedené až v apríli 2014.

Následne po dva a pol mesiacoch od právoplatnosti rozvodového rozsudku žalobkyňa podala návrh na určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, pričom ani v samotnom návrhu netvrdila, že žiadala príspevok na výživu rozvedenej manželky pred samotným podaním tohto návrhu od žalovaného, čo aj žalovaný vo vyjadrení namietal.

V konaní bolo navyše zistené, že odo dňa podania tohto návrhu žalovaný jej refunduje sumu 50 eur z titulu splácania úveru, ktorý bol nadobudnutý za trvania manželstva oproti trom úverom nadobudnutým za trvania manželstva a splácanými zo strany žalovaného a to vo výške 120,71 eura mesačne, 62,28 eura mesačne a 95,38 eura mesačne.

V konaní bolo zistené, že účastníci doposiaľ nemajú vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, pričom žalovaný uznáva nárok žalobkyne na výplatu určitej finančnej čiastky, avšak k dohode medzi účastníkmi zatiaľ nedošlo.

Súdna prax ustálila, že príspevok na výživu rozvedeného manžela je samostatným nárokom a základné hľadisko určujúce rozsah príspevku zákon vymedzuje pojmom primeraná výživa, ktorý je modifikáciou toho, že je určené k úhrade odôvodnených životných potrieb daných vekom, zdravotným stavom, spôsobom života oprávnenej osoby a podobne (R45/85).

Rovnako podstatnou podmienkou sú schopnosti a možnosti povinného a aj jeho majetkové pomery.

V danom prípade však do vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov nie je možné ani správne ustáliť, aké sú majetkové pomery oboch účastníkov, pretože je evidentné a žalovaný to ani nepopiera, že žalobkyni patrí z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva určitá suma na vyporiadanie, o ktorej sa doposiaľ nedohodli, avšak žalobkyňa ani nepodala návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva napriek tejto skutočnosti.

Pokiaľ žalobkyňa je v riadnom pracovnom pomere a príjem, ktorý z tohto pracovného pomeru dosahuje, nepostačuje na úhradu tých jej nákladov, ktoré jej síce objektívne odšťahovaním sa zo spoločnej domácnosti ešte začiatkom roka 2014 vznikli, tieto náklady nemožno brať do úvahy, nakoľko nevznikli po právoplatnosti rozvodového rozsudku.

Tie náklady, ktoré objektívne žalovaná má v súčasnosti, sú iste nákladmi dôvodnými, pretože musí mať zabezpečené primerané bývanie, ale pokiaľ tieto jej príjmy, ktoré dosahuje, nestačia na uhrádzanie nákladov za auto, musí zväziť potrebnosť týchto nákladov a možnosť využívania hromadných dopravných prostriedkov.

Súčasný zárobkový pomery žalobkyne a jej odôvodnené výdavky v žiadnom prípade neohrozujú jej primeranú výživu, pretože ak by tomu tak bolo, iste by podala už skôr tento návrh a predtým aj návrh na určenie manželského výživného, resp. dožadovala by sa vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva riadne podaným návrhom po rozvode manželstva.

Keďže tak neurobila ani dva roky po právoplatnom rozvode manželstva je dôvod na pochybnosť súdu, či skutočne v danom prípade sa jej jednalo o určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, či táto jej dôvodnosť a potrebnosť tohto príspevku je aj objektívne daná.

Preto súd návrh zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 150 O.s.p., pričom dôvody hodné osobitného zreteľa súd videl v povahe sporného nároku, ktorým je rodinnoprávna vec a úspešný žalovaný ani náhradu trov konania nepožadoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa

jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.